

alt Fald ikke ønsker at komme ind paa. Det er jo nu engang af Folkethinget billiget, at man skal gaae en anden Vej. Den ærede Indenrigsminister har jo taget fat paa Sagen paa en heelt anden Maade ved blot at freimdrage enkelte Spørgsmaal, Noget, som han uægteligt havde et Præcedens for i forskjellige andre communale Love. Det er jo vel saa, at man undertiden lettere sætter store Lovforslag igjennem, medens man snubler over de mindre, og det er navnlig en bekjendt Sag, at det undertiden er let at sætte en meget stor Bevilling igjennem, hvor man forgjæves vilde søge at sætte mange smaa Bevillinger igjennem, men det er dog ogsaa til andre Tider saa, at et stort Lovforslag stræmmer tilbage, medens man lettere sætter enkelte mindre Lovforslag om de samme Forhold igjennem. Hiint almindelige Spørgsmaal har jeg derfor ikke villet indlade mig paa. Hvad det Hovedspørgsmaal angaaer, som jeg før tillod mig at dvæle ved, da maa jeg udtale, at det ikke har overrasket mig, at den ærede Minister søger noget at forsvare Lovforslaget i den Stikfælde, hvortil det nu engang er kommet til os, men at det derimod har overrasket mig, at han kunde sige Noget, som han før sagde, nemlig det, at Toheden i Kjøbstadcommunalbestyrelsen allerede „i Virkeligheden“ var hævet ved Loven af 23de Januar 1862. En saa virkelig Opfattelse af Virkeligheden havde jeg ikke ventet af den høitærede Indenrigsminister. Dette er et meget vigtigt Punkt, og det maa derfor være mig tilladt at omtale det noget nærmere. Hvad bestemmer Loven af 23de Januar 1862? Den gaaer ud paa at fastsætte nogle Forandringer i Kjøbstadcommunalanordningen af 24de October 1837 §§ 17 og 18; dens § 1 siger: Forinden Beslutning tages af en Kjøbstadcommunalbestyrelse om noget ved Anordningen af 24de October 1837 eller særligt Regulativ til dens Afgjørelse henlagt Anliggende, forhandles Sagen i et Fællesmøde af Magistraten og Borgerrepræsentationen. Begjærer i et saabant Møde Borgermesteren (Byfogden) eller mindst en Fjerdedeel af de tilstedeværende Borgerrepræsentanter, at Sagen skal udsættes, da foretages den i et paafølgende Møde — sidste Punktum vedkommer

dog ikke nærværende Sag, men § 1 forfatter dernæst saaledes: — „Er Borgermesteren (Byfogden) ved en Afstemning ikke i Fleertallet, ansees dog det, som to Trediedele af de Tilstedeværende, der maae udgjøre mindst tre Fjerdedele af den samlede Communalbestyrelse, vedtage som Communalbestyrelsens Beslutning. Er der i sidstnævnte Tilfælde ikke to Trediedele, men dog et Fleertal for en Beslutning, kan dette indstille Sagen til vedkommende Ministers Afgjørelse. Stille Stemmerne sig lige, ansees den Beslutning, til hvilken Borgermesteren (Byfogden) har sluttet sig, som Fleertallets“. Hvortil er det nu, at denne Forskrift i § 1 af Loven af 1862 slutter sig? Troe de ærede Medlemmer, at det er noget Nyt, der ved den indføres, at der skal være Fællesmøder og Fællesforhandlinger? Nej, det ville ærede Medlemmer heelt vel vide paa ingen Maade er Tilfældet. Den nævnte lille Lov slutter sig jo til Hovedloven, Anordningen af 24de October 1837 §§ 17—18. Det maa være mig tilladt at fremhæve dennes § 17, i hvilken det hedder: „Udi alle Anliggender, Kjøbstadens Eiendomme og Indretninger, Indtægter og Udgifter vedkommende, der ikke ved nogen særlig Bestemmelse ere undtagne den sædvanlige communale Forvaltning, er de eligerede Borgeres Medvirkning nødvendig, saa at Magistraten eller Byfogden ikke uden deres Samtykke kan tage nogen Beslutning. Naar Byens Ørighed ei kan blive enig med de eligerede Borgere, bør der anstilles en mundlig Conference med disse angaaende Sagen“ — Fællesmøder til gjensidig Forhandling af Sagerne vare altsaa tilstede fra det første Dieblit, da den communale Styrelse ordnedes, det var tilstede fra 1837, og det var ikke noget Nyt, der indførtes i 1862; det hedder dernæst videre i § 17 af Anordningen af 1837: — „men, naar Meningsforskjellen ikke derved hæves, bliver Sagen at indstille til høiere Ørigheds Beslutning, hvorved naturligvis det, som Fleerheden af de eligerede Borgere bifalder, ansees som den samlede Borgerrepræsentations Mening, og ligeledes i de Byer, der have en af flere Medlemmer bestaaende Magistrat, disses Pluralitet bestemmer, hvad der skal gjælde som Magistratens Mening.“